

Як свідчить практика роботи правоохоронних органів зарубіжних країн у цьому напрямі, досконалість нормативно-правового забезпечення та наявність ефективної системи протидії корупції на національному й міжнародному рівнях є однією з головних умов успішного подолання зазначеної проблеми.

На думку голови правління Transparency International Україна Я. Юрчишина, методи боротьби з корупцією на глобальному рівні і локальному – однакові, але на національному рівні ця боротьба не така складна [2].

З 2014 року в Україні діє Закон України «Про запобігання корупції» (від 14.10.2014 № 1700-VII). Відповідно до ст. 18 цього закону, Національним агентством з питань запобігання корупції розробляється й періодично коректується антикорупційна стратегія на основі аналізу ситуації щодо корупції, а також результатів виконання попередньої антикорупційної стратегії.

Таким чином, зважаючи на масштабність та актуальність проблеми, пріоритетним напрямком розвитку антикорупційного законодавства в нашій країні є створення ефективного, заснованого на позитивному досвіді іноземних держав механізму запобігання корупції, і тут вже є позитивні зміни. Однак, його результативна робота потребує постійного моніторингу потенційно небезпечних чинників, які створюють передумови корупційним правопорушенням в нашій країні.

Необхідним є організація постійного моніторингу стану європейського антикорупційного законодавства й заповнення передової національної антикорупційної стратегії європейських країн. Також важливим є налагодження взаємодії правоохоронних систем та органів європейських держав, прийняття активної участі у заходах антикорупційного спрямування, що анонсуються ООН, Радою Європи, Європолом тощо.

Як свідчить зарубіжний європейський досвід, ефективне подолання корупційних проявів можливе лише у разі об'єднання національних (внутрішніх) та міжнародних (зовнішніх) зусиль.

Бібліографічні посилання:

1. Конвенція ООН проти корупції (ратифікована Законом України від 18 жовтня 2006 року № 251-V). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_c16 (дата звернення 14.02.2019)
2. Корупція в Україні та світі. Які від неї втрати та чи виходить з нею боротись. URL: <https://nv.ua/ukr/ukraine/events/koruptsija-v-ukrajini-ta-sviti-jaki-vid-neji-vtrati-ta-chi-vikhodit-z-neju-borotis-2512435.html>. (дата звернення 14.02.2019)
3. Світовий досвід запобігання та протидії корупції: до питання про інтеграцію законодавства України до права Європейського Союзу. URL: <http://www.viche.info/journal/4201/> (дата звернення 14.02.2019)

Поліщук Марина Геннадіївна,

кандидат юридичних наук

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА ПРАЦЮ ОСІБ ІЗ ЗНИЖЕНОЮ ПРАЦЕЗДАТНІСТЮ

Згідно з Конституцією України на меті соціально-правової держави лежить забезпечення гідним життям та умови усіх громадян абсолютно на рівних правах. Щодо рівності таких прав, актуальним є питання регулювання праці осіб, які не можуть на рівних конкурувати з іншими працівниками на ринку праці. Це пов'язано із тим, що українське суспільство та європейські країни активно борються із проявами дискримінації щодо категорії осіб із зниженою працездатністю. Активне вивчення даної проблематики є важливим для того щоб держава неухильно забезпечувала та дотримувалась принципу рівності.

Метою даної роботи є аналіз чинників, які обумовлюють особливості правового регулювання праці такої категорії працівників, як особи зі зниженою працездатністю.

Увагу вивченню цієї проблематики зокрема приділили такі науковці, як Біба Н. М., Козуб І. Г., Капаназде Б. П., Прокопенко В. І., Процевський О.І., Пузирний В.Ф., Смирнов О.В., Тарасенко В.С. та інші.

Особлива увага до проблем зайнятості інвалідів і соціального захисту цієї категорії осіб обумовлена тим, що вони не в змозі нарівні з усіма конкурувати на ринку праці через зниження рівня працездатності. Люди з інвалідністю належать до найбільш соціально не захищених верств населення. А це свідчить про те, що інваліди в цілому є меншістю в нашому суспільстві, яка потенційно потерпає від дискримінації й потребує постійної уваги до власних проблем з боку держави. У державній політиці й у ставленні оточуючих до них існує прагнення наблизити життя таких осіб до звичайного [1].

Слід погодитись із вище зазначеною думкою, проте що життя такої групи осіб варто приближувати до рівня звичайних осіб. Першим кроком може бути удосконалення трудового законодавства, яке повинно приділити особливу увагу нормам та положенням щодо регулювання трудових відносин осіб із зниженою працездатністю.

Прокопенко В. І., зазначає, що особи із зниженою працездатністю володіють усією повнотою соціально-економічних, політичних, особистих прав і обов'язків. Відповідно до ст. 1 Закону України від 21 березня 1991 р. "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні" дискримінація інвалідів заборонена і переслідується законом [2].

Виникає таке питання, а чи дійсно такі положення дотримуються на практиці, чи все таки вони мають на жаль суто декларативний характер? А проблема все таки існує, адже чинне трудове законодавство не містить визначення поняття «дискримінація». Це можна вважати прогалиною законодавчої влади, бо такі норми є важливими для соціально незахищених верст населення і повинні міститися в усіх нормативно-правових актах держави.

Вочевидь, що українське законодавство повинно орієнтуватись як на забезпечення рівності прав і свобод, так і на створення рівних можливостей для працівників. Здоровій людині реалізувати право на працю, гарантоване Конституцією України, не так складно. Вона сама може обрати собі професію, рід занять, місце роботи згідно із покликанням, професійною підготовкою, освітою, укласти трудовий договір. Особам же зі зниженою працездатністю реалізувати своє бажання працювати було б важко без створення належних умов для використання їх праці [3].

Поглиблений аналіз чинного законодавства дозволив установити, що особливістю трудової дієздатності осіб зі зниженою працездатністю є те, що коло дій, які вони можуть учинити з метою набуття для себе прав та обов'язків, а також можливість реалізації наданих їм прав залежать від установленої групи інвалідності й індивідуальної програми реабілітації [4].

Також варто звернути увагу на те, що у своїх працях Козуб І. Г. висвітлює важливе питання яке допоможе домогтись рівноправ'я працівників із зниженою працездатністю. А саме, „гарантії права на працю осіб зі зниженою працездатністю, що надаються їм при працевлаштуванні”. Вона досліджувала додаткові гарантії реалізації права на працю осіб зі зниженою працездатністю, що надаються їм при працевлаштуванні. Отже, такі гарантії полягають у тому, що для підприємств, установ та організацій, у тому числі підприємств, організацій громадських організацій осіб зі зниженою працездатністю, фізичних осіб, які використовують найману працю, встановлюється норматив робочих місць для працевлаштування осіб цієї категорії у розмірі чотирьох відсотків середньооблікової чисельності штатних працівників облікового складу за рік, а якщо працює від 8 до 25 осіб, – у кількості одного робочого місця [4].

Отже, стан здоров'я є однією із ознак, яка визначає ступінь працездатності особи. У зв'язку із цим ми можемо виділити окрему групу працівників – осіб зі зниженою працездатністю. Правове регулювання зазначеної категорії працівників повинне в обов'язковому порядку характеризуватись єдністю і диференціацією. Тому вбачаємо необхідність у подальшому дослідженні зазначеної проблеми [3].

Бібі Н. М. звертає увагу, що першим комплексним міжнародно-правовим документом, що заборонив будь-яку дискримінацію за ознакою інвалідності й гарантував інвалідам рівний і ефективний правовий захист від дискримінації на будь-якому ґрунті, слід назвати Конвенцію ООН про права інвалідів (2006 р.) [1].

Можемо прийти до висновків, що вже давно настав час для того, щоб наше суспільство змінювало думку до людей з обмеженими можливостями або інвалідністю. Ми маємо зі своєї сторони намагатися забезпечити їм належне відношення, вони повинні відчувати себе потрібними суспільству. Особливо вирішення проблеми стосується забезпечення повноцінного функціонування їхніх прав. Важливо втілювати їх у життя, а не просто викладати на папері.

Лише після таких змін нашу державу, можна буде назвати по-справжньому соціально-демократичною правовою державою, в якій на першому місці буде стояти завдання досягти

рівності серед усіх громадян. Тільки поборовши будь-які прояви дискримінації можна розраховувати на успіх у вирішенні цієї проблеми.

Бібліографічні посилання:

1. Біба Н. М. – Правове регулювання трудових відносин з інвалідами – Харків-2011 стр. 23
2. Прокопенко В. І. 7. Праця осіб зі зниженою працездатністю // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://textbooks.net.ua/content/view/4004/23/>
3. Капанадзе Б. П. –Правове регулювання праці осіб зі зниженою працездатністю. // Серія ПРАВО. Випуск 27. Том 2стр.35
4. Козуб І. Г.Правове регулювання праці. Регулювання праці осіб зі зниженою працездатністю. – Харків, 2010.стр 56

Несінова С.В.,

к.ю.н., доцент, доцент кафедри права в Університеті імені Альфреда Нобеля

Семегіна Д.І.,

студентка кафедри групи ПЗ-18вм
університету імені Альфреда Нобеля

НОВЕЛИ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО СПЛАТИ АЛІМЕНТІВ

Для того, щоб отримати аліменти на дитину потрібно дуже багато часу та зусиль. Батьки відповідно до ст. 180 Сімейного кодексу України зобов'язані утримувати дітей. Але це зафіксовано тільки на законодавчому рівні, а у реальному житті не все так просто. Батьки в багатьох випадках не хочуть сплачувати аліменти, і для цього необхідно визначати дієві механізми задля того, щоб прискорити процес сплати аліментів.

Тому, для врегулювання даного питання Верховна Рада України прийняла Закон України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо створення економічних передумов для посилення захисту права дитини на належне утримання" від 03.07.18 р. № 2475-VIII (далі – Закон України №2475-VIII), який більш детально визначив механізми сплати аліментів, та вніс зміни до деяких Законів України. Зокрема, даний Закон України вніс зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Сімейного кодексу України та ін. [1]. Цей закон направлений на посилення відповідальності за ухилення від виплати аліментів та контролю за цільовим використанням аліментів.

Основною метою розробки та прийняття зазначеного Закону України є захист прав дитини та посилення відповідальності, зокрема, за несплату аліментів [2].

У КУпАП внесено зміни щодо наступного: якщо дитина має інвалідність або тяжкі захворювання, відповідальність у вигляді залучення до суспільно корисних робіт виникає у разі несплати аліментів протягом більш ніж 3 місяців. За повторне вчинення цього правопорушення протягом року тягне залучення до суспільно корисних робіт на строк від 240 до 360 годин. Раніше було від 120 до 240 годин. У разі, якщо ж особа ухиляється від суспільно корисних робіт, це потягне адміністративний арешт строком до 10 діб. До внесення змін, таке стягнення могли отримати батьки, які заборгували виплати за шість місяців. Отже, у КУпАП здійснено захист тяжко хворих дітей.

Також змінився розмір виплати аліментів на дитину. Відповідно до статті 182 СК України (в редакції від 08.07.2017р.) мінімальний розмір аліментів на одну дитину не може бути меншим, ніж 50 відсотків прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку. Отже, на дитину до 6 років мінімальний розмір аліментів становив 746 грн на місяць, на дитину від 6 років – 930 грн. А відповідно до Закону України №2475-VIII мінімальний рекомендований розмір аліментів на одну дитину становить розмір прожиткового мінімуму для дитини відповідного віку і може бути присуджений судом у разі достатності заробітку (доходу) платника аліментів. Прожитковий мінімум у 2019р. становить:

- на дітей віком до 6 років: з 1 січня – 1626 грн.;
- на дітей віком від 6 до 18 років: з 1 січня – 2027 грн.